

Krystyna Chilmon

Krupice, gm. Siemiatycze, woj. białostockie. Stanowisko III

Informator Archeologiczny : badania 11, 175-176

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KRETOMINO, gm.Manowo
Stanowisko 1

Muzeum Okręgowe
w Koszalinie

Badania prowadził mgr Ignacy Skrzypek /autor sprawozdania/, mgr Franciszek J.Lachowicz i mgr Jolanta Dębowska. Finansował WKZ w Koszalinie poprzez Polskie Towarzystwo Archeologiczne i Numizmatyczne Oddział w Koszalinie. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /2 poł. IX w./.

Grodzisko położone jest 0,5 km na północny-wschód od zabudowań wsi Kretomino, bezpośrednio na południe od rzeki Dzierżęcinki na terenie wojskowym i przez długi okres czasu było niszczone pracami ziemnymi.

Wykop I o wymiarach 15 x 10 m założono w miejscu, gdzie teren najbardziej był rozkopany podczas wybierania ziemi. Zlokalizowano go około 2 m od torów kolejki wąskotorowej po stronie południowej na osi wschód - zachód. Podzielono go na trzy ćwiartki A, B i C o wymiarach 10 x 5 m.

Prace ratownicze prowadzono na ćwiartce A, w miejscu gdzie pierwotnie znajdował się wał grodziska - obecnie już zupełnie splantowany. Po zdjęciu warstwy humusowej, nasypiskowej o miąższości około 30 cm, natrafiono na warstwę brunatno-ciemnej ziemi z dużą zawartością ceramiki wczesnośredniowiecznej datowanej roboczo na 2 połowę IX wieku. Poniżej tej warstwy, w profilu zachodnim wystąpiły szuigi spalonego drewna, jako pozostałość po przepalonych drewnianych konstrukcjach umocnienia wału. Na głębokości 110 - 115 cm, w części północno zachodniej odsłonięto warstwę kamieni pełnych stanowiących wewnętrzną ławę umocnienia w wału grodziska. W części południowej wykopu, w miejscu rozsypiska wału, odsłonięto grubą warstwę spalonych konstrukcji drewnianych, stanowiących pozostałość po spalonej palisadzie zwalonej do wnętrza grodu w trakcie pożaru. Interesujące rezultaty jakie uzyskano zmuszają do czynienia starań, aby stanowisko to w przyszłości przebadać systematycznie.

KRUPICE, gm.Siemiatycze
woj.białostockie
Stanowisko III

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Białymstoku

Badania prowadziła mgr Krystyna Chilaon. Finansował WKZ w Białymstoku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe wczesnośredniowieczne.

Cmentarzysko składające się z 9 kurhanów położone jest około 400 m na południe od drogi polnej z Krupic do wsi Bujaki, w sąsiedztwie zabudowań Eugenii Król.

Badaniami objęto kurhan 1. Przebadano ćwiartki A, C i D. Badany obiekt był kopcem średnicy około 10 m i wysokości około 0,60 m, porośnięty trawą. Kurhan utworzono z ziemi z niewielką ilością drobnych kamieni nie tworzących zwartej bryły. Kamień średnicy około 1 m wyznaczał środek nasypu. Od zachodu i północnego wschodu kurhan otoczony był płytkim rowem, szerokości około 2 m i głębokości 0,20 m, poniżej pierwotnej próchnicy. W nasypie znaleziono kilka ułamków silnie skorodowanych przedmiotów żelaznych oraz około 100 fragmentów bardzo drobnych ułamków ceramiki pochodzących z kilku naczyń grubociennych, schudzonych gruboziarnistą domieszką, jak i średniościennej o drobniejszej domieszce oraz kilku fragmentów ceramiki cienkościennnej - siwej. Barwa ceramiki dość jednolita najczęściej szarobrunatna. Jeden fragment był zdobiony dwoma pojedynczymi kłobkami dookoła.

Kurhan zawierał pochówek ciała palny. Spalone szczątki kości występowały na różnych głębokościach nasypu i w różnych jego partiach. Występująca w kurhanie ceramika pozwala go datować na koniec II fazy wczesnego średniowiecza.

Materiały złożono w Muzeum Okręgowym w Białymstoku

KRUPICE, gm. Siemiatyże
woj. białostockie
Stanowisko 5

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Białymstoku

Badania prowadziła mgr Danuta Jaskania. Finansował WKZ w Białymstoku. Pierwszy sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna ze śladami wcześniejszymi kultury Łużyckiej/?/ i przeworskiej.

Stanowisko położone jest na południowym stoku tej samej wysoczyzny, na kulminacji której znajdują się dwa cmentarzyska: wczesnośredniowieczne z grobami w obstawach kamiennych /stanowisko 1/ oraz płaskie, kultury przeworskiej i wielbarsko-ciechelskiej /stanowisko 1A/ badane od czterech sezonów.

Wysoczyzna opadająca na południe i zachód ku płaskiej dolinie rzeczki Bujakówki, w zakolu tego cieku, zajęta jest pod osadę wczesnośredniowieczną. Sygnalizują ją licznie występujące na powierzchni ułamki ceramiki naczyń obtańczonych, a także pojedyncze zabytki, zwłaszcza przędliki. Osada ta zlokalizowana na ornym polu Jana Sikiorki zajmuje przestrzeń około 4000 m².

Do ekploracji odsłonięto przestrzeń 240 m², zakładając wykopy w trzech równoległych do siebie pasach biegnących na osi północ-południe. Tą metodą ujawniono w przybliżeniu rozplanowanie osady. W miejscu najwyższej położonym, tej partii wysoczyzny, skupiały się obok siebie obiekty przestrzenne zabudowy mieszkalnej: W dół, ku rzece grupowały się w większości jamy o charakterze gospodarczym i odpadkowym, których przebadano 30. Relikty trzech chat w postaci prostokątnych bruków kamiennych zalegały na calou, na głębokość 0,4-0,5 m od powierzchni ziemi ornej. W naj-